

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 806/06
31.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевић, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужених ББи ВВ, чији је пуномоћник БА адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.2170/05 од 12.1.2006. године, у седници већа одржаној 31.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.2170/05 од 12.1.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бачкој Паланци П.287/04 од 22.11.2004. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезу да му солидарно исплате на име накнаде штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части и достојанства износ од 300.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од пресуђења па до коначне исплате, као и да му солидарно надокнаде трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка од 73.850,00 динара, са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж.2170/05 од 12.1.2006. године, делимично је усвојена жалба, а првостепена пресуда укинута у делу којим је тужилац обавезан да туженима плати законску затезну камату на досуђене трошкове парничног поступка док је у осталом делу жалба одбијена и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386.ЗПП-а ("Службени лист СРЈ" бр. 15/98 и 3/02), који се примењује на основу члана 491. став 1. ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен у РЈУП Србије на функцији начелника Одељења __ у ГГ. Тужени ББ радио је у истом органу као референт пореза на имовину физичких и правних лица, све до јануара 1999. године када је иницирао споразумни раскид радног односа у том државном органу, а након сукоба насталог између њега и тужиоца у обављању службених послова. Тужена ВВ је такође била радник истог органа да би 11.1.1999. године, била суспендована са свог радног места а радни однос јој је престао на основу отказа 30.5.1999. године. За време трајања радног односа тужени су се више пута обраћали тужиоцу усменим путем указујући му на неке његове поступке у раду које су сматрали неправилним. Они су анкетном одбору Скупштине АП Војводине за борбу против корупције и криминала поднели представку под насловом неправилности у раду начелника РУЈП ГГ, којом се критикује рад тужиоца као службеног лица. Поводом наведене представке анкетни одбор Скупштине АП Војводине одржао је јавну седницу којој су присуствовали тужени, којом приликом је тужени ББ изјавио да остаје код свих навода из представке а о њима није посебно говорио, док је тужена ВВ само присуствовала а није активно учествовала у седници. Пословником скупштине регулисан је рад одбора и јавност поступања, па су по том основу седници присуствовали новинари. Тужени нису обавештавали јавност и медије о наведеној седници скупштине, а средствима јавног информисања нису доставили материјал упућен анкетном одбору скупштине нити су о својој представи и примедбама говорили људима из ближе и шире околине. Поводом наведене представке тужилац је поднео приватну тужбу против тужених због кривичног дела клевете међутим, они су у том поступку ослобођени оптужбе.

На овако утврђено чињенично стање, које се у смислу члана 385. став 3. ревизијом не може побијати, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца одбили

као неоснован.

Чланом 48. Устава РС признато је и заштићено право грађанина, да јавно критикује рад државних и других органа и организација и функционера, да им подноси представке, петиције и предлоге и да на њих добија одговор ако га тражи. Он не може бити позван на одговорност нити трпети друге штетне последице за ставове изнете у јавној критици или у поднетој представци, петицији или предлогу, осим ако је тиме учинио кривично дело. У представи поднетој Скупштини АПВ тужени су критиковали тужиочев рад као службеног лица, па је правилно налажење нижестепених судова да су тужени поднетом преставком располагали својим правом из наведеног члана 48. Устава РС и да због тога не могу трпети штетне последице, ни бити одговорности за душевне болове које је тужилац због тога трпео. Стога није од значаја на другачије пресуђење у овој правној ствари чињеница да ли су тужени представку сачинили након престанка радног односа, како се то у ревизији тужиоца неосновано истиче. Тужени садржину представке нису преносили, нити су на други начин повредили тужиочев углед и част у јавности, па је стога указивање на мотив подношења представке небитан.

На основу члана 393. раније важећег ЗПП-а, у вези члана 491. став 1. важећег ЗПП-а, Врховни суд Србије одлучио је као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз